

šlo o výživu podle § 91 obč. zák., třebas to strany výslovně ve sporu ne-
 uvedly; vyplývá to z nepopřeného tvrzení žalobce, že byl rozsudkem
 uznán povinným platiti výživné žalované jako své manželce. Žalovaná
 nemá nárok na výživné ani z důvodu dosti učinění podle § 1266 obč. zák.,
 poněvadž rozluka byla povolena z viny obou stran. Z toho, co bylo uve-
 deno, vyplývá, že jest nesprávný názor žalované, jež má za to, že nejde
 v souzeném sporu o skutečnost nárok z rozsudku krajského soudu ze
 dne 11. listopadu 1926 zrušující. Než přes to soudu dovolacímu nebylo
 lze rozhodnouti ve věci samé. Třeba uvážiti, od které doby nastaly shora
 řečené účinky rozluky manželství stran. Účinky ty nevzešly již tím, že
 nastaly skutečnosti, pro které bylo na rozluku uznáno, nýbrž, poněvadž
 výrok o rozluce jest výrokem konstitutivním, teprve okamžikem, kdy se
 rozsudek nejvyššího soudu ze dne 7. února 1930 rozluku vyslovující stal
 pro strany účinným. To se stalo podle ustanovení § 416 c. s. ř. teprve
 doručením písemného jeho vyhotovení stranám. Teprve tímto okamži-
 kem zanikl nárok žalované, avšak jen na výživné v budoucnosti teprve
 splatné a exekuce stala se nepřipustnou, ovšem opět jen pro výživné po-
 zději splatné, až do toho dne však manželka měla nárok na výživné.
 Nižší soudy den doručení zmíněného rozsudku nezjistily a, poněvadž
 uhrazovací exekuce a k zajištění byla povolena pro výživné dospívající
 celkem v době od 25. listopadu 1929 až do 24. prosince 1930, jest pa-
 trno, že nebyla nepřipustná exekuce pro výživné splatné v době od 25.
 listopadu 1929 do doručení rozlukového rozsudku nejvyššího soudu a že
 v tomto směru žalovaná právem odporuje rozsudku dovolacímu, kterým
 povolená exekuce byla v celém rozsahu prohlášena nepřipustnou.

Čís. 11223

**Nejen plátce sám, nýbrž i třetí osoba může se domáhati vrácení toho,
 co zapláceno, bylo-li plněno omylem k její škodě a příjemce byl place-
 ním bezdůvodně obohacen (§ 1431 obč. zák.).**

(Rozh. ze dne 4. prosince 1931, Rv II 864/30.)

Žalobce, veřejný společník firmy H., zaplatil žalovanému na provisi
 5.000 Kč, nevěda, že žalovaný obdržel již provisi od druhého společníka.
 Těchto 5.000 Kč bylo žalobci při likvidaci odepsáno. Žalobou, o niž tu
 jde, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení 5.000 Kč. Žalobě bylo
 vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem
 z těchto

d ů v o d ů.

Správný je právní názor odvolacího soudu, že nejen plátce sám, nýbrž
 i třetí osoba může se domáhati vrácení zaplacené částky, bylo-li plněno
 omylem k její škodě a příjemce byl placením bezdůvodně obohacen
 (§ 1431 obč. zák.). Pro otázku, kdo může žádati plnění zpět jest tedy

rozhodnou skutečnost, na čí újmu byl příjemce obohacen. Slova »proti plnícímu« (»gegen den Leistenden«) v § 1431 obč. zák. jest vykládati v nejširším smyslu, tak jako slova »ten kdo dal« (»Geber«) v § 1435 obč. zák. Zákon tu míní toho, kdo omylem platil nedluh k vlastní škodě. V souzeném případě zjistil odvolací soud, že žalobce zaplatil žalovanému na provisi za prodané dřevo 5.000 Kč omylem, nevěda, že žalovaný obdržel provisi již od druhého společníka a že tím byl celý jeho provisní nárok vyrovnán, tedy v předpokladu, že žalovaný nemá na provisích přebráno. Zjistil dále, že žalobci byla tato omylem vyplacená provise 5.000 Kč při likvidaci odepsána. Žalobce touto výplatou utrpěl škodu a žalovaný byl bezdůvodně obohacen, poněvadž již neměl žádný nárok na provisi. Že byla žalobci při likvidaci ona částka neprávem odepsána, žalovaný vůbec netvrdil. »Geber« byl tedy v pravdě žalobce, který ovšem platil za společnost, jež mu však tuto platbu neuznala a srazila, poněvadž jí nebyla povinna. Bylo by protismyslné, by se vrácení oné částky měla na žalovaném domáhati společnost, když ji žádná újma nepostihla. Tento názor podporuje i rozhodnutí čis. 8652 sb. n. s., kde se zdůrazňuje, že záleží na tom, zaplatil-li třetí cizí dluh, jenž — jako v souzeném případě — nebyl po právu.

Čís. 11224.

Pro vysvědčení požadované v § 80 čis. 3 ex. ř. není předepsána určitá forma; stačí, má-li vysvědčení obsah naznačený v tomto předpisu.

Smlouvou mezi Československou republikou a republikou Polskou ze dne 6. března 1925, vyhlášenou pod čis. 5 sb. z. a n. na rok 1926, jest výslovně zaručena vzájemnost pro případy uvedené v čl. 3 čis. 1 a 2 smlouvy.

Otázku, zda exekuce na základě cizozemského exekučního titulu byla povolena právem, či neprávem, lze k rekursu přezkoumávati jen na tom podkladě, který byl po ruce soudu povolujícím exekuci. Námitky, jež neplynou z předložených listin a jež odporují jasnému doslovu státní smlouvy, lze uplatniti jen odporem podle § 83 ex. ř., který lze podati podle tohoto zákonného ustanovení, jde-li o porušení vzájemnosti, kdykoliv, nikoliv jen ve lhůtě čtrnáctidenní.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, R I 717/31.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě rozsudku vrchního soudu ve Varšavě. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: Vymáhající strana opřela exekuční návrh o rozsudek nejvyššího soudu ve Varšavě, tedy o cizozemský titul exekuční, jímž povinná strana byla odsouzena zaplatiti vymáhající straně útraty sporu 1.163 zl. Rozsudek ten jest opatřen doložkou právoplatnosti a vykonatelnosti. Podle čl. 3 smlouvy mezi Československou republikou a republikou Polskou ze dne 6. března 1925, uveřejněné pod čis. 5 sb. z. a n. r. 1926 v případě, byl-li žalobce, jenž podle čl. 2 této smlouvy